

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **V. K. N.**
zastoupen: JUDr. Matoušem Jírou, advokátem, 28. října 1001/3, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, IČ 00007064,**
nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2017, MV-34892-4/SO-2017,
takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání do rozhodnutí Ministerstva vnitra, jímž byla zrušena platnost povolení k trvalému pobytu.

1) Obsah žalobních námitek

Nezákonnost napadeného rozhodnutí žalobce spatřoval v těchto žalobních bodech:

a) vada správního řízení spočívající v nedostatečném zjištění skutkových okolností, o nichž nejsou důvodné pochybnosti

2. Dle názoru žalobce je procesní vada nedostatečného zjištění skutkového stavu takové intenzity, že měla za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně (stejně tak jako žalovaný) nechránil jeho procesní práva a práva nabytá v dobré víře dostatečným způsobem. Žalobce byl dále přesvědčen, že napadené rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, (dále též „správní řád“) a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména s § 89 odst. 2 této právní úpravy. Žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu. Správní orgán prvního stupně (ani žalovaný) neprovedl relevantní zjištění dopadů správního rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu do života žalobce. Tyto informace má přitom každý správní orgán povinnost zjišťovat i bez návrhu, neboť se jedná o řízení vedené z moci úřední, jak stanoví § 50 odst. 3 správního řádu. Žalobce setrval na své argumentaci, že správní orgány zjišťovaly okolnosti svědčící pouze v neprospěch žalobce a rezignovaly na zjišťování okolností pro něj příznivých. Téměř v každém argumentačním aspektu přiměřenosti potvrzeného prvostupňového rozhodnutí se žalovaný obracel na závažnost té samé činnosti, za kterou nyní žalobce vykonává trest odnětí svobody.
3. Žalobce setrval na argumentu, že v přístupu ke zjišťování rozhodných skutečností je vidět zásadní pochybení správního orgánu, které může mít vliv na zákonnost celého rozhodnutí ve věci a tím i napadeného rozhodnutí. Ohledně vztahu s rodiči, sourozenci, manželkou a jejími dětmi neprovedl žalovaný (ani správní orgán prvního stupně) žádná relevantní zjištění. Správní orgán nezískal žádné informace o zdravotním stavu žalobce. Intenzita vazeb ke státu původu byla dle názoru žalobce zjištěna formalistickým způsobem.
4. Žalobce zdůraznil, že podle ustanovení § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 citovaného zákona. Takový postup se přitom uplatní i v řízení o rušení povolení k trvalému pobytu. Pouze pokud je správnímu orgánu znám takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro vydání rozhodnutí, lze odejmout cizinci povolení k trvalému pobytu dle § 87l odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Tato podmínka v nyní posuzované věci splněna nebyla, jelikož dle žalobce nebyl dostatečně a řádně zjištěn skutkový stav věci. Vada nedostatečně zjištěného skutkového stavu nebyla následně zhojena ani v rámci odvolacího řízení.
5. S ohledem na uvedené skutečnosti lze uzavřít, že skutkový závěr, z něhož vycházely oba správní orgány, že se žalobce dopustil takového jednání dle ustanovení § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců a § 174a této právní úpravy, není postaven najisto a vyžaduje doplnění. Správní orgány vzaly za prokázanou variantu nebezpečnosti jednání žalobce vycházející zejména z listin obsažených ve spisovém materiálu, aniž by se zároveň řádně zabývaly a vypořádaly s žádostí žalobce o provedení jeho výsledku anebo obstarání dalších podkladů pro vydání rozhodnutí. Dle žalobce proto bylo porušeno ustanovení § 3 správního řádu, neboť nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgány obou stupňů tak svá rozhodnutí zatížily vadou řízení spočívající v tom, že pro svá rozhodnutí vzaly za základ skutkový stav, jenž vyžaduje

zásadní doplnění. Jedná se proto o vadu řízení dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s.ř.s.“).

b) částečná nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů napadeného rozhodnutí

6. Vzhledem k tomu, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci, takže nemohly ani náležitě odůvodnit výroky rozhodnutí, byl žalobce toho názoru, že napadené rozhodnutí (jakož i rozhodnutí, jež mu předcházelo) je nezákonné pro nepřezkoumatelnost. V nedostatku důvodů žalobce spatřuje porušení principu výchovného působení předmětného správního řízení, kdy rozhodnutí ve věci samé má být přesvědčivé, vzbuzovat respekt účastníků řízení a výroky rozhodnutí mají logicky vyvěrat ze zjištěných skutečností a jejich dostatečného právního posouzení. Správní orgán i žalovaný toliko opakovaně konstatovali odsuzující rozsudek, avšak pominuli dosavadní život žalobce, náležité posouzení závažnosti spáchané trestné činnosti ve vztahu k likvidaci veškerého zázemí, které si žalobce na území ČR za dobu svého pobytu vytvořil (např. absence násilí).
7. K nedostatečné individualizaci napadeného rozhodnutí žalobce odkázal též na závěry Veřejného ochránce práv obsažené v řízení pod sp. zn. 2040/2011/VOP/VBG, kde se konstatuje, že *„předpokladem vydání rozhodnutí, kterým se ruší cizinci povolení k trvalému pobytu v ČR podle ustanovení § 77 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců, je přiměřenost zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Je proto nutné primárně zkoumat samotný zásah do rodinného života, tj. zabývat se skutečnými dopady rozhodnutí do života cizince, neboť právě ve vztahu ke skutečným dopadům správního rozhodnutí do soukromého a rodinného života je možné poměřovat proporcionalitu vlastního rozhodnutí“*.
8. Žalobce se ve světle uvedeného nemohl ubránit dojmu, že formální přístup správního orgánu prvního stupně našel svůj odraz ve zřejmé nesprávnosti v psaní (str. 3 rozhodnutí ve věci samé), když bylo namísto pojmu účastník řízení použito „účastnice řízení“, jako by správní orgán užíval určité „zaužívané“ důvody rozhodnutí ve věci samé opakovaně, až paušálně v každém odůvodnění rozhodnutí, kterým se ruší povolení k trvalému pobytu. Správní orgán (ani žalovaná) mimo jiné přesvědčivě neuvedl, jak si může žalobce v budoucnu upravit své pobytové oprávnění, když přijde o nejvyšší možné pobytové oprávnění v České republice.

c) nicotnost napadeného rozhodnutí (výrok II.)

9. Žalobce ve výroku II. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně spatřuje celkem zřejmé pochybení, když bylo rozhodnuto o vydání výjezdního příkazu na 30 dnů od nabytí právní moci předmětného rozhodnutí, resp. od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, formou správního rozhodnutí ve věci samé. K tomu uvedl, že dle obecně známých judikátů Nejvyššího správního soudu se nelze proti výjezdnímu příkazu bránit odvoláním (a následnou žalobou proti rozhodnutí ve věci), nýbrž stížností vůči postupu správního orgánu, případně žalobou v řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu. Ačkoliv se dle § 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců výjezdní příkaz uděluje po zrušení povolení k trvalému pobytu, nelze jej udělit formou vydaného rozhodnutí ve věci samé. Správně mohl prvoinstanční orgán prvního stupně nanejvýš určit lhůtu k vycestování po nabytí právní moci rozhodnutí ve

věci samé a k udělení výjezdního příkazu (coby úkonu) mohl přistoupit až poté, co by se žalobce dostavil ke správnímu orgánu po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

d) překročení mezí správního uvážení a nesprávné právní posouzení věci (výrok I. napadeného rozhodnutí)

10. Z hlediska přiměřenosti zásahu prvostupňového i napadeného rozhodnutí do života žalobce a jeho rodinných příslušníků má dle žalobce dostatečnou relevanci zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 02. 2014, sp. zn. 9 Azs 41/2014. Jak je shodně s tímto rozsudkem patrné z prvostupňového i napadeného rozhodnutí, správní orgány poměřovaly přiměřenost zásahu do života žalobce výlučně v souvislosti s trestnou činností ve stejném, relativně krátkém období, kterého se žalobce dopustil. To je v rozporu s dikcí čl. 27 odst. 2 směrnice č. 2004/38/ES: *„Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotčené osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. ...“*
11. Žalovaný dle žalobce usuzoval nesprávně, pokud potvrdil přiměřenost odnětí nejvyššího pobytového oprávnění tím, že se jedná pouze o odnětí pobytového oprávnění nejvyššího stupně. K tomu konstatoval, že Nejvyšší správní soud již ve své dřívější judikatuře – například v rozsudku ve věci sp. zn. 8 As 68/2012, uvedl, že závěry týkající se nepřiměřenosti zásahu do života cizince ve věcech správního vyhoštění lze použít *„...po patřičné úpravě – za aplikovatelná i na rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu. I samotné zrušení povolení k pobytu může svými důsledky (např. existenčním ohrožením cizince a jeho rodiny) za určitých okolností samo o sobě představovat natolik intenzivní zásah do soukromého a rodinného života cizince, že půjde o nepřiměřený zásah ve smyslu § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců in fine vykládaného souladně s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech.“*
12. Žalobce nesouhlasil se závěry správních orgánů, že jeho manželství je formální, neboť toto není podepřeno žádným důkazem. Žalobce musí konstatovat, že argumentace správního orgánu prvního stupně je nelogická. Předně tento správní orgán neprovedl žádný důkaz, který by formálnost uzavřeného manželství prokázal a žalobce uvádí, že i v případě rozdílných bydlišť manželů není vyloučené, že tito spolu udržují kontakt jako manžel a manželka. Pokud jde o skutečnost, že na území Vietnamu žijí oba rodiče i dva sourozenci žalobce, pak ani tato skutečnost neznamená, že by žalobce měl s těmito rodinnými příslušníky jakýkoliv kontakt a že by s těmito rodinnými příslušníky měl dobré vztahy.
13. Žalobce vyslovil přesvědčení, že intenzita porušeného zájmu nedosahuje mimořádné závažnosti, pro kterou by bylo třeba jeho trvalý pobyt rušit, což vyjadřuje zejména výměra uloženého trestu, tedy při samé spodní hranici trestní sazby. Správní orgány přitom při posuzování dané věci nevzaly v úvahu délku pobytu na území České republiky, když je žalovanému známo, že zde pobývá již více než 13 let. Rovněž se nezabývaly jeho podnikatelskými aktivitami, pouze uvedly, že v současné době je živnostenské oprávnění přerušeno (aktuálně žalobce ani podnikat nemůže, protože je ve výkonu trestu odnětí svobody). Do roku 2015 přitom žalobce žil spořádaným životem. Žalobci není známo, že by správní orgány zjišťovaly charakter jeho výdělečné činnosti a občanského života, jestli páchal jiné trestné činy či delikty, apod. Žalobce si neumí

představit zpřetrhání všech rodinných a sociálních vazeb, které si v České republice před nastoupením do výkonu trestu vybudoval.

2) Písemné vyjádření žalovaného

14. Žalovaný zdůraznil, že se ztotožňuje se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejících rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Odmítl námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné. Uvedl, že ze spisového materiálu nevyplynou žádné nové skutečnosti uváděné žalobcem. V podrobnostech odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál.
15. K první žalobní námitce uvedl, že žalobce nekonstatoval žádná tvrzení a nepředložil žádné důkazy o tom, že by vedl skutečný manželský život. Jen těžko lze hovořit o funkčnosti uzavřeného manželství, když navzdory trvání manželství je za otce dětí manželky uveden nikoliv manžel, ale jiný muž. K narození dětí manželce ve vztahu s jiným mužem došlo ještě před odsouzením žalobce, což svědčí o nefunkčnosti manželství ještě v době před nástupem žalobce do vězení.
16. K druhé žalobní námitce žalovaný uvedl, že již ze samotné skutkové podstaty ust. § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že důvodem pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu jsou jasné stanovené podmínky, neboť pravomocné odsouzení soudem za spáchání úmyslné trestné činnosti k nepodmíněnému trestu odnětí svobody již jasně dokládá specifickou závažnost trestné činnosti. Závažnost trestné činnosti je v daném případě dána jednak faktorem úmyslnosti a dále pak faktorem míry závažnosti takového rozsahu, že soudy byly nuceny vynést pravomocný nepodmíněný trest odnětí svobody. Podmínka pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu byla již prokázána rozsudkem Okresního soudu v Trutnově č.j. 2 T 11/2016-199 ze dne 24. 2. 2016. Skutková podstata ust. § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců nepřipouští správní úvahu o otázce míry závažnosti trestné činnosti. Správní orgány jsou povinny postupovat v souladu se zákonem a jinak tomu bylo v projednávané věci.
17. Ke třetí žalobní námitce žalovaný uvedl, že žalobce v odvolání tuto námitku neuplatnil. Žalovaný považoval za nutné zdůraznit, že výjezdní příkaz se uděluje dle ust. § 50 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve formě dokladu. Výjezdní příkaz obsahuje údaje dle ust. § 50 odst. 6 zákona o pobytu cizinců a dle ust. § 50 odst. 7 tohoto zákona výjezdní příkaz vylepuje Ministerstvo vnitra cizinci ve formě štítku do jeho cestovního pasu. V projednávané věci však k faktickému vydání výjezdního příkazu, tedy jeho vylepení do cestovního dokladu, nedošlo, neboť k tomuto může dojít až teprve po nabytí právní moci napadeného rozhodnutí Ministerstva vnitra, kdy bude toto rozhodnutí vykonatelné. Povinnost žalobce dostavit se pro výjezdní příkaz a vycestovat ve stanovené lhůtě z území je tedy v souladu s ust. § 74 správního řádu spojena s vykonatelností rozhodnutí Ministerstva vnitra.
18. Žalovaný dále podotkl, že uvedení ustanovení § 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců v rozhodnutí Ministerstva vnitra o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle ust. § 871 odst. 1 této právní úpravy je běžnou praxí Ministerstva vnitra, o čemž svědčí například rozsudky krajských soudů a Městského soudu v Praze. Význam uvedení tohoto ustanovení v rozhodnutí Ministerstva vnitra tkví v naplnění vycestování z území, tedy toho, aby cizinci po pravomocném zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu se dostavili na příslušné pracoviště Ministerstva vnitra právě k převzetí

výjezdního příkazu za účelem vycestování z území, čímž by došlo k naplnění účelu výše uvedených zákonných ustanovení, aby již cizinec po zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu nepobýval na tomto území. Není ve veřejném zájmu České republiky, aby na jejím území nelegálně pobývali cizinci, jimž byla zrušena platnost povolení k trvalému pobytu. Současně však uvedl, že výjezdní příkaz slouží rovněž i ve prospěch cizinců, a to aby po zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu získali čas na vyřízení bezodkladných záležitostí spojených s vycestováním a k samotnému vycestování a po tuto dobu se neocitli v postavení nelegálně zde pobývajících cizinců, kterým by za jejich porušení pobytových pravidel hrozilo opatření, jako například vyhoštění.

3) Řízení ve věci před krajským soudem

19. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „soudní řád správní“) bez nařízení jednání, když žalobce i žalovaný vyslovili s tímto postupem souhlas. Po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
20. Důvody pro zrušení a zánik platnosti povolení k trvalému pobytu upravuje ust. § 871 zákona o pobytu cizinců. Podle ustanovení § 871 odst. 1 písm. e) tohoto zákona *„Ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu zruší, jestliže držitel tohoto povolení byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života.“*
21. Uvedené ustanovení zákona o pobytu cizinců se stalo, jak krajský soud zjistil z průběhu správního řízení, podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí, které zamítlo odvolání žalobce do rozhodnutí, kterým byla žalobci zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a současně udělen výjezdní příkaz.
22. Žalobce s postupem správních orgánů nesouhlasí, namítá nedostatečné zjištění skutkového stavu, nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, nicotnost rozhodnutí a nesprávné právní posouzení věci.
23. K jednotlivým žalobním námitkám zjistil krajský soud z obsahu správního spisu následující skutečnosti.
24. Dle Opisu z evidence Rejstříku trestů a rozsudku Okresního soudu v Trutnově č. j. 2 T 11/2016-199 ze dne 24. 2. 2016 (dále jen rozsudek Okresního soudu v Trutnově) byl žalobce odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v úhrnné délce 36 měsíců jednak za spáchání zločinu zkrácení daně a poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku, tím, že společným jednáním s další osobou ve značném rozsahu zkrátil daň, a dále zločinu podplácení podle § 332 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku tím, že jinému v souvislosti s obstaráváním věci obecného zájmu nabídl úplatek a tento čin spáchal vůči úřední osobě. Na základě výše uvedeného odsouzení žalobce shledalo Ministerstvo vnitra naplnění podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců.

25. Ministerstvo vnitra se ve správním řízení zabývalo otázkou, zda napadené rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho dopadu do rodinného a soukromého života žalobce, tak jak toto posouzení vyžaduje ust. § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Bylo zjištěno, že žalobce je ženatý a bezdětný. Vzhledem k tomu, že manželka odvolatele žije na jiné adrese s jiným partnerem, s nímž má dvě děti, a žalobce dle zprávy od Vězeňské služby České republiky ve vězení nenavštívila, považovalo Ministerstvo vnitra manželství mezi žalobcem a jeho manželkou pouze za formální. Dále správní orgány zjistily, že žalobce má v zemi původu rodiče a dva sourozence, žil zde po většinu svého života, tudíž vazby na zemi původu nemohly být přetrhány.
26. Dále bylo ve správním řízení zjištěno, že žalobce přerušil živnostenské podnikání.
27. Na základě těchto okolností zjištěných v průběhu správního řízení dospěl žalovaný k závěru, že žalobce spáchal dva zločiny, jejich závažnost a forma uděleného trestu jednoznačně převyšuje možné dopady napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce.
28. Ministerstvo vnitra ve svém rozhodnutí konstatovalo, že při vydání rozhodnutí vycházelo z ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, aby napadené rozhodnutí bylo v souladu s veřejným zájmem. Dle jeho názoru není ve veřejném zájmu, aby na území České republiky pobývala osoba, která byla odsouzena za závažný zločin, který páchala dlouhou dobu a ve velkém rozsahu. Povolení k trvalému pobytu je nejvyšším pobytovým oprávněním, a pokud žalobce porušuje zákony České republiky, není ve veřejném zájmu, aby tento pobytový status, se všemi výhodami z něho plynoucími, žalobci zůstal. Svým závažným kriminálně závadovým chováním dal žalobce jednoznačně najevo, že nemá respekt k právnímu systému České republiky a navíc je prokázáno, že zisk z trestné činnosti byl motivem páčání trestné činnosti.
29. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že ustanovení § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců bylo vloženo do zákona o pobytu cizinců jeho změnou č. 314/2015 Sb. Z dikce § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že zákonodárce měl v úmyslu posílit ochranu společnosti před cizinci páchajícími úmyslnou trestnou činností takové závažnosti, že české soudy byly nuceny v jejich případě vynést nepodmíněný trest odnětí svobody. Výše uvedené ustanovení doplnilo již stávající důvod pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu chránící veřejný pořádek, a to ustanovení § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, dle jehož druhé skutkové podstaty „ministerstvo zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění“. Porovnáním výše citované skutkové podstaty § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců se skutkovou podstatou uvedenou v ustanovení § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že každé z těchto ustanovení sleduje jiný aplikační okruh cizinců: zatímco znění ustanovení § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců umožňuje zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu cizinci, jenž závažným způsobem narušil veřejný pořádek, a to i z důvodu jeho odsouzení k podmíněnému trestu odnětí svobody, tak v případě ustanovení § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců je striktně stanoveno zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu cizinci toliko z důvodu, že cizinec byl českým soudem odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Obě výše uvedená ustanovení zákona o pobytu cizinců pak mají společné to, že dle ustanovení § 87l odst. 1 zákona o pobytu cizinců je při jejich aplikaci Ministerstvo vnitra povinno zkoumat dopad rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince.

Žalovaný v této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 – 39, v němž je uvedeno: „[z]e samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměřuje „něco k něčemu“, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život cizince.“

30. Žalovaný dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že z rozsudku Okresního soudu v Trutnově je dostatečně zřejmé, že se odvolatel dopustil závažného společensky škodlivého jednání ve formě spolupachatelství, když společným jednáním s další osobou ve značném rozsahu zkrátil daň, čímž se dopustil zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku, ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku. Žalobce a jeho spolupachatel nejprve na různých trzích zajistili odběratele na nekolikované tabákové výrobky, přičemž od těchto objednavatelů vybrali finanční prostředky na jejich nákup a poté ve dvou případech v říjnu 2015 dovezli ze zahraničí v osobním motorovém vozidle nejméně 1 200 kartonů neopatřených tabákovými nálepkami České republiky, čímž porušili povinnost značit tabákové výrobky tabákovou nálepkou, stanovenou v § 114 odst. 2 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“), takže způsobili škodu na neuhrazené spotřební dani ve výši nejméně 568 800 Kč a takto dovezené zboží distribuovali jiným osobám na různá tržiště v České republice. Žalobce a jeho spolupachatel pak 26. října 2015 znovu dovezli ze zahraničí v osobním motorovém vozidle celkem 799 kartonů neopatřených tabákovými nálepkami České republiky, čímž porušili povinnost značit tabákové výrobky tabákovou nálepkou, stanovenou v § 114 odst. 2 zákona o spotřebních daních, přičemž neměli v úmyslu přiznat a zaplatit z nich spotřební daň, takže způsobili škodu na neuhrazené spotřební dani ve výši 378 726 Kč, přičemž při tomto jednání byl žalobce zadržen policejní hlídkou. Žalovaný dovodil, že z výše uvedeného rozsudku vyplynulo, že se ze strany žalobce jednalo o předem promyšlenou, plánovanou a dlouhodobou trestnou činnost páchanou na území České republiky za účelem nepřiznat a nezaplatit spotřební daň. Je zřejmé, že žalobce výše popsanou trestnou činností celkem třikrát útočil na zájem české společnosti na řádné přiznání a zaplacení spotřební daně, jakožto příjmu České republiky, přičemž České republice způsobil značnou škodu. Z rozsudku Okresního soudu v Trutnově je rovněž dostatečně zřejmé, že se žalobce dopustil dalšího závažného společensky škodlivého jednání, když spáchal zločin podplácení podle § 332 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku tím, že jinému v souvislosti s obstaráváním věci obecného zájmu nabídl úplatek a tento čin spáchal vůči úřední osobě. Žalobce dne 26. 10. 2015 na území České republiky v době převozu tabákových výrobků neopatřených tabákovými nálepkami České republiky, v úmyslu přimět členy policejní hlídky, aby si nevšimli ve vozidle se nacházejících tabákových výrobků neopatřených tabákovými nálepkami opakovaně, celkově třikrát, nabídl policistům finanční úplatek. Z výše uvedeného rozsudku dle žalovaného vyplynulo, že se ze strany žalobce jednalo o snahu za pomoci nabízených úplatků ovlivnit policisty, aby jej nezadrželi při jím právě páchané trestné činnosti. Žalovaný považoval za zřejmé, že žalobce výše popsanou trestnou činností, celkově třikrát učiněnou nabídkou na finanční úplatek policistům, útočil na zájem české společnosti na potírání korupčního jednání a dále i zájmu společnosti na odhalování pachatelů trestné činnosti. Je zřejmé, že trestná činnost žalobce byla vždy úmyslného a závažného charakteru, žalobce se dopustil dokonce dvou úmyslných trestných činů, jeho útoky byly opakované a vedené proti zájmům české

společnosti. O závažnosti jednání žalobce svědčí skutečnost, že český soud musel vynést úhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody v délce 36 měsíců.

31. Krajský soud posoudil rozsah zjištění skutkových okolností projednávané věci ze strany prvoinstančního orgánu a následně žalovaného včetně jejich hodnocení a dospěl k závěru, že žalovaný v této fázi správního řízení postupoval zcela v intencích daných ust. § 3 správního řádu. Povinností správního orgánu v tomto řízení je postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je přehledně seznatelné, jakého trestného činu se žalobce dopustil, přičemž je zřejmé, že se jednalo o dva závažné trestné činy úmyslné proti zájmům České republiky, jeho útoky byly opakované a vedené proti zájmům české společnosti. Zjištění skutkových okolností považuje v této fázi řízení krajský soud za dostačující pro vyslovení závěru, že první podmínka ust. § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců byla naplněna, neboť bylo nepochybně prokázáno, že žalobce „*byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody*“. Je přitom nepochybné, že při hodnocení splnění této podmínky uvedený zákon neumožňuje jakkoliv hodnotit či vzít v úvahu míru závažnosti trestné činnosti. Krajský soud se přiklonil k názoru žalovaného, že soudní judikatura rozhodně nestanovuje konkrétní výši trestu vzhledem k trestní sazbě nebo okruhu trestů s určitou výší horní hranice, pro který by měla být shledána důvodnost zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, nebo naopak upuštěno od zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu - viz rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 3 Azs 34/2016 – 39 ze dne 25. 8. 2016. Samotné umístění výše trestu v dolní sazbě stanovené zákonem neznamená, že by cizinci mělo být zachováno povolení k trvalému pobytu.
32. K otázce hodnocení dopadů do rodinného a soukromého života žalobce krajský soud konstatuje, že se plně ztotožňuje s názory žalovaného vyslovenými v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a plně na ně odkazuje. Žalovaný neshledal, „*že by Ministerstvo vnitra vyvodilo ze skutkových zjištění uvedených ve spisovém materiálu nesprávná hodnocení. Pokud jde o manželství mezi odvolatelem a paní O. R., z informačního systému evidence obyvatelstva je zřejmé, že manželka odvolatele má dvě nezletilé děti, a to O. D., nar. ..., a O. P., nar. ..., přičemž u obou je veden jako jejich otec pan G. P., nar. ... Porovnáním údajů ve výše uvedené evidenci je zřejmé, že odvolatelova manželka a její děti od ... pobývají na adrese J. 951/34, R., zatímco dle Cizineckého informačního systému odvolatel, ačkoliv měnil po ... místo hlášeného pobytu, nikdy tuto adresu nezměnil na adresu shodnou se svou manželkou a vždy v této době pobýval ve D. K. n. L. Ostatně dle kopie odvolatelovy žádosti o prodloužení doby platnosti průkazu o povolení k pobytu, podané dne 5. 10. 2015, je zřejmé, že odvolatel nebyl schopen vyplnit bydliště manželky, což by v případě skutečného společného soužití manželů ve společné domácnosti neměl být problém. Z Ministerstvem vnitra u Vězeňské služby České republiky vyžádaného přehledu návštěv je zřejmé, že odvolatelova manželka jej po dobu pobytu ve věznici v Kynšperku nad Ohří ani jednou nenavštívila, což nesvědčí tomu, že by mezi odvolatelem a jeho manželkou existoval fungující manželský vztah. Dle názoru Komise nelze Ministerstvu vnitra vytknout, že z výše uvedených skutečností dovodilo, že manželství mezi odvolatelem a jeho manželkou je formální povahy, neboť odvolatel a jeho manželka zjevně vedou oddělený rodinný život, přičemž manželka ze vztahu s jiným mužem má již dvě děti s přibližně tříletým odstupem. Manželství odvolatele neplnilo své funkce dokonce již krátce po svém uzavření, kdy odvolatel na půl roku, týden po*

uzavření manželství, odešel ze společné domácnosti s manželkou, a po tuto dobu nebyl se svou manželkou ani v kontaktu, jak je zřejmé z výsledku odvolatelovy manželky ze dne 1. 12. 2005 a ze skutečnosti, že tato podala návrh na rozvod manželství. Ze spisového materiálu, resp. z kopie materiálů cizinecké evidence, Komise zjistila, že rodiče a sourozenci odvolatele žili na území Vietnamské socialistické republiky. Z Cizineckého informačního systému pak Komise zjistila, že, krom již výše uvedené manželky odvolatele, nejsou k osobě odvolatele na území České republiky vedeny žádné rodinné vazby. Ministerstvo vnitra tedy nepochybně, pokud konstatovalo, že odvolatel má v zemi původu významné rodinné vazby, a to rodiče a dva sourozence. Odvolatel neposkytl v průběhu správního řízení žádné důkazy, které by svědčily tomu, že jeho rodinné vazby v zemi původu již neexistují.“ Lze konstatovat, že žalovaný svoje tvrzení podložil hodnověrnými důkazy, jeho závěry jsou v souladu se zásadou přiměřenosti a jsou založeny na osobním chování žalobce.

33. Ze skutkových okolností projednávané věci je přitom zřejmé, že žalobce žil v zemi původu po většinu svého života, tudíž vazby na zemi původu nemohly být zpřetrhány.
34. Současně bylo zjištěno, že žalobce přerušil živnostenské podnikání, ze spisového materiálu ani ze strany žalobce nebyly zjištěny a prokázány jiné skutečnosti, vzhledem k pobytu žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody nemohl podnikat a tedy ani vytvářet ekonomické hodnoty.
35. Krajský soud se přiklonil k názoru žalovaného, že délku pobytu žalobce na území či formální rodinnou vazbu k manželce nelze považovat za dostatečné důvody pro odhlédnutí od naplnění důvodu pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu a nelze jen na jejich základě dovozovat, že napadené rozhodnutí bude znamenat nepřiměřený dopad do rodinného a soukromého života žalobce. Tříkrát nesplněnou povinnost řádného přiznání a zaplacení spotřební daně a třikrát učiněnou nabídku na finanční úplatek policistům lze nepochybně považovat za útok na zájem české společnosti na odhalování pachatelů trestné činnosti. Lze mít za to, že žalobce měl předem promyšlenou a plánovanou trestnou činnost ve věci dovozu a distribuce tabákových výrobků neopatřených tabákovými nálepkami České republiky, tuto činnost dělal v rámci spolupachatelství, celkově se dopustil tří dovozů a svou trestnou činností způsobil značnou škodu a k odvrácení odhalení a vyhnutí se postihu za jim páchanou trestnou činnost učinil celkově třikrát nabídku finančního úplatku policistům, přičemž nejsou patrné žádné okolnosti, které by nějak snižovaly závažnost jeho jednání.
36. Krajský soud považuje dále za nepochybné, že trestná činnost žalobce byla zdokumentovaná v pravomocném rozsudku Okresního soudu v Trutnově, v souladu s ustanovením § 53 odst. 3 správního řádu je zřejmé, že výše uvedený rozsudek prokazuje pravomocné odsouzení žalobce a dále potvrzuje další skutečnosti v něm uvedené.
37. Krajský soud nemohl přisvědčit ani žalobní námitce, dle níž je výrok II. prvoinstančního rozhodnutí nicotný. Z průběhu správního řízení je totiž zřejmé, že k faktickému vydání výjezdního příkazu nedošlo, neboť k tomuto aktu může dojít až po nabytí právní moci rozhodnutí Ministerstva vnitra. Tedy v okamžiku, kdy je toto rozhodnutí vykonatelné. Pokud tedy Ministerstvo vnitra konstatovalo ve svém rozhodnutí, že se cizinci uděluje výjezdní příkaz, lze k tomu uvést, že příslušný správní orgán provedl konstataci nad rámec požadavku prvoinstančního rozhodnutí, tedy možno říci nadbytečně a tato skutečnost sama o sobě nemůže způsobit nicotnost tohoto rozhodnutí.

38. Krajský soud tak neshledal žalobu důvodnou, a proto ji s odkazem na § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

4) Náklady řízení

39. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto na náhradu nákladů řízení právo. Žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 30. srpna 2018

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu